

ES PEDRIS LLARG

Núm. 13
TRIMESTRAL
octubre
1990

Revista Municipal d'Informació i Cultura

BEGUR / ESCLANYÀ

EDITORIAL

El fenomen turístic és complex i ve configurat per innumbrables factors que lògicament determinen l'anàlisi global d'un hipotètic balanç. Existeixen problemes gairebé congènits entorn al turisme: davallada en el nombre de visitants, overbooking, poca capacitat adquisitiva, degradació del medi ambient, etc,... Possiblement, els esquitxs d'aquestes deficiències afecten, en desigual mesura, gairebé tots els pobles.

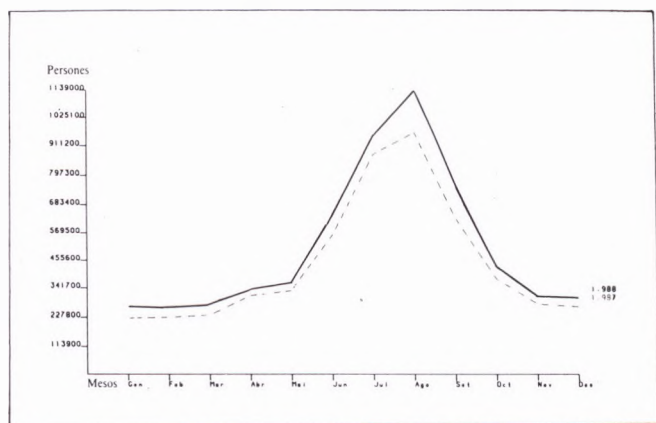
Pensem però que una bona planificació i una oferta seriosa i responsable poden ajudar a mitigar els efectes més negatius que actualment deterioren el turisme.

No volem caure en la temptació d'oferir una idíl·lica imatge del turisme de Begur. En tot cas, però, considerem que la relació oferta-qualitat del turisme-preservació de l'entorn, s'ha saldat en els darrers anys molt satisfactòriament, sobretot si ens atensem a les dades estadístiques i al model paisatgístic que ofereix el nostre poble.

El cens elaborat per l'Escola Universitària Politècnica de Girona (l'EUPG), coincidint amb el que confecciona l'Oficina de Turisme de Begur, i que fa referència a l'estudi sobre l'ocupació a Begur, ens indica les següents dades:

POBLACIÓ	CENS (1986)	ANY	GENER	FEBRER	MARÇ	ABRIL	MAIG	JUNY	JULIOL	AGOST	SETEM.	OCTUBRE	NOVEM.	DESEM.
BEGUR	2.527	87	6.967	6.857	6.967	7.133	6.967	7.166	19.580	19.613	7.133	6.967	7.133	6.967
		88	7.258	7.143	7.258	7.166	6.968	9.000	19.420	19.678	10.067	7.388	7.534	7.484

Per obtenir una equivalència de l'ocupació relativa al conjunt de la Costa Brava cal observar la gràfica adjunta.

Gràfica comparativa d'ocupació global a la Costa Brava.

Enguany, les bones perspectives s'han vist ultrapassades molt positivament. Sens dubte, el fet d'haver ampliat el marge de funcionament de l'Oficina de Turisme ha condicionat de manera molt efectiva la gestió. Així, i en termes comparatius, podem apuntar la següent relació pel que fa al nombre de persones ateses a l'oficina:

1987 - De maig a setembre: 4.647
1988 - De maig a setembre: 5.945
1989 - De març a desembre: 11.982
1990 - De gener a juliol: 9.419

La previsió absoluta per a aquest any 1990, se situa al voltant d'unes 12.000 persones. Pensem, doncs, que és lícit valorar amb moderat optimisme la situació del turisme a Begur.

ES PEDRIS LLARG

Revista Municipal
d'Informació i Cultura

Núm. 13
TRIMESTRAL
Octubre 1990

...

Edita:
Ajuntament de Begur

Redacció:
Arxiu Històric Municipal
Servei de Català

Imprimeix:
Impremta Palé, S.A.L.
Clavé, 35 - Palafrugell

Dipòsit Legal:
GI 802-1987.

...

Els conceptes i opinions sostinguts en els articles signats que apareixen a **ES PEDRIS LLARG** no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta revista.

Recordem que les pàgines d'**ES PEDRIS LLARG** són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre llur opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció.

Urbanització
Cap Rubí

Eliminació d'obstacles de la via pública. A la urbanització Cap Rubí, s'ha tret el parterre divisor de la calçada, a fi i efecte de facilitar la circulació de vehicles i ampliar les zones d'aparcament públic pels usuaris de la Platja Fonda.

Pont de
Can Codina,
Esclanyà

Construcció d'un nou pont al veïnat de Can Codina d'Esclanyà i s'ha canalitzat la riera d'Esclanyà (Can Marquès) i la que s'inicia al Mas Rostei. Amb això s'evitaran fets com els de l'any 1987, que les pluges d'octubre van fer malbé tota la zona.

Carrer
de la Creu

Ampliació de la xarxa de sanejament dins del propi nucli: part del C/. de la Creu i el carrer que connecta aquest amb el C/. del Camp.

El port esportiu

CONSERVACIÓ DE LES PLATGES

Tots hem pogut veure aquests dies una exposició dels treballs que s'han presentat al Concurs d'Idees per a la construcció d'un port esportiu a la platja del Racó de Begur. Tots els projectes, de gran nivell, tenien una cosa en comú: un estudi d'impacte ambiental i un altre de corrents i repercussió sobre les platges del Racó, Illa Roja i Sa Riera.

Algun sector de veïns ha mostrat la seva preocupació per un possible minvament d'aquestes platges. Si tenim la paciència i l'interès de llegir els esmentats documents, alguns reflectits en plànols i gràfics, veurem que en tots tres projectes es conserven:

- 1- La del Racó es trasllada al front nord de l'espigó del Port.
- 2- La de l'Illa Roja és protegida per un altre espigó i tindrà un lleuger augment.
- 3- La de Sa Riera no es veurà afectada pel nou Port de Begur.

En un tema de tanta transcendència pel nostre poble, és important que tothom s'informi al màxim per poder opinar.

L'Ajuntament garanteix que l'empresa adjudicatària farà el necessari perquè no es malmeni el nostre patrimoni paisatgístic i alhora fer-lo compatible amb un desenvolupament turístic d'alta qualitat.

CONSEQÜÈNCIES PER BEGUR

El Port de Begur és una obra que tothom del nostre poble veu necessària, fins i tot l'oposició tenia al seu programa electoral un projecte de port esportiu, i que representarà en els propers anys una font d'ingressos per a Begur molt important, amb una inversió de més de dos mil cinc-cents milions de pessetes.

Aquest estiu s'ha organitzat l'exposició «Concurs d'idees Port Esportiu»

ASPECTES POSITIUS

- 1- Dotar de punts d'amarratge a una demanda existent, de gent de Begur.
- 2- Dotar de punts d'amarratge al Club Nàutic de Sa Riera i permetre treure les barques de la platja de Sa Riera.
- 3- Dotar d'una oferta d'amarratges als propietaris de cases d'estiu i evitar la proliferació de bòies a les cales.
- 4- Creació de llocs de treball fixes i temporals per a gent de Begur.
- 5- Aparició d'una important superfície comercial amb preferència per instal·lar negocis per a la gent del poble.
- 6- Nova entrada de visitants per mar d'un elevat poder adquisitiu que compraran a la zona portuària i a les zones comercials de Begur.

- 7- Construcció d'una carretera per comunicar Begur amb el port.
- 8- Concessió a l'Ajuntament d'un cànon anual, en pessetes, que s'invertirà en obres de millora del poble.

Si bé existeixen algunes contrapartides negatives el balanç és netament favorable a la construcció del port. Seria convenient, doncs, que tot el poble en bloc recolzés el projecte, a tots els nivells i davant de tothom, perquè és un projecte de tramitació llarga i ben segur que sortiran entrebancs, però amb la ferma voluntat de tots nosaltres, podrem tenir, pels voltants de l'any 1994, unes instal·lacions de primera línia que asseguraran la nostra principal font d'ingressos: el turisme.

L'ALCALDE

Projecte de rehabilitació de l'edifici de les escoles velles

La planta baixa

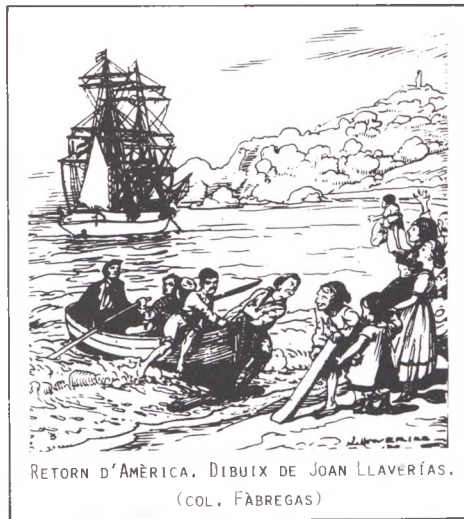
Disposarà de dos locals independents. Un d'ells tindrà un accés per «Es Corriol» que porta al pati, i l'altre pel carrer Bonaventura Carreras, per la que ha d'ésser l'entrada principal a tot l'edifici.

El primer local s'havia pensat inicialment com un lloc pel jovent, on aquest hi trobés una sala de reunions, uns espais de lectura i jocs (billar, escacs...) i un bar, tot plegat gestionat per ells mateixos. Però definitivament serà el local de Ràdio Begur, puix existeix un grup de joves que malden per aconseguir que puguem tenir una emissora municipal. S'han fet ja uns tràmits fonamentals: sol·licitud de freqüència, confecció dels estatuts del Patronat que l'ha de dirigir, afiliació a l'EMUC (Emissores Municipals de Catalunya) i aprovació de la creació de l'emissora pel Plenari de l'Ajuntament. S'està pendent ara de l'aprovació definitiva dels estatuts pels quals s'ha de regir el Patronat que, un cop aprovats, permetran la creació del mateix. Aquest Patronat Municipal de Ràdio Begur estarà integrat per representants de l'Ajuntament, d'entitats locals i del grup de joves que s'han format al voltant d'aquest projecte. Constituït el Patronat dins d'aquest mateix any, el seu primer objectiu serà l'elaboració del pressupost de funcionament (sobretot equipament material de l'emissora) perquè dins el primer trimestre de l'any vinent sigui ja una realitat Ràdio Begur.

Si tot va com es preveu ens trobarem amb un local que serà un centre d'interès, de comunicació i de relació juvenil i d'adults, al voltant d'un mitjà de comunicació tan suggestiu i vital com és la ràdio. Haurem respectat la idea inicial d'un local per al jovent i a més hi haurem donat un objectiu i una motivació per a la participació.

L'altre local, dividit en 3 sales que s'intercomunicuen entre elles, dues de les quals tenen a més comunicació amb sengles habitacions, restarà destinat com segueix:

La primera sala que trobarem en entrar serà una sala d'exposicions municipal per a tot tipus de manifestacions, les altres dues es destinaran a Museu Etnològic local. Anem a parlar

L'aventura americana, un bon argument per a una futura exposició.

del que és un museu d'aquestes característiques i de les possibilitats que ofereix.

El Museu: un projecte necessari

L'existència d'un museu d'abast comarcal o local és una exigència nascuda de la necessitat de fer participar d'una manera vistent al poble amb els elements materials que constitueixen el seu propi passat. El museu ha d'ésser el vehicle de comunicació que sintonitzi amb el seu entorn social i que estigui al seu servei.

D'altra banda, un museu degudament condicionat empeny la consciència popular i evidencia la importància que comporta la preservació col·lectiva del patrimoni cultural. La funció del museu serà, en conseqüència, la de custodiar i difondre aquest patrimoni, alhora que actuarà com a complement de l'enraonament cultural del poble.

Hem de pensar que la riquesa de la història de Begur i les immensurables possibilitats que existeixen, de manera latent, per a materialitzar-la, no només de forma escrita, ens permeten defugir de mimetismes gratuïts i aspirar a la creació d'un original, seriós i sostingut museu.

Fem una proposta introductòria que expliciti de manera més tangible el projecte de museu de Begur, per bé que volem insistir en el fet que es tracta d'un projecte poc elaborat i que requerirà posteriorment un profund debat i una definició més acurada.

El futur Museu Etnològic de Begur ha de tenir com a missió prioritària el donar a conèixer les transformacions produïdes al llarg del temps en les societats tradicionals. La cultura material serà l'instrument expositiu, juntament amb la descripció teòrica de les esmentades societats i del medi físic.

A tall d'exemple presentem un primer esquema de distribució material de les dues sales disponibles:

- Evolució del poblament. Introducció al medi físic i, a partir de les restes trobades al castell (encara que actualment ilocalitzades) i d'hipotètiques noves aportacions, oferir una visió de la prehistòria, la colonització grega, la romana, l'època ibèrica, etc.
- Les societats tradicionals. Exposició de les activitats econòmiques tradicionals: agricultura, ramaderia, pesca, etc.
- Les primeres manifestacions industrials. La indústria corallera i llur comercialització. La indústria suro-tapera, etc.
- Sala de temàtica monogràfica, com ara la pirateria, els «americanos», etc.

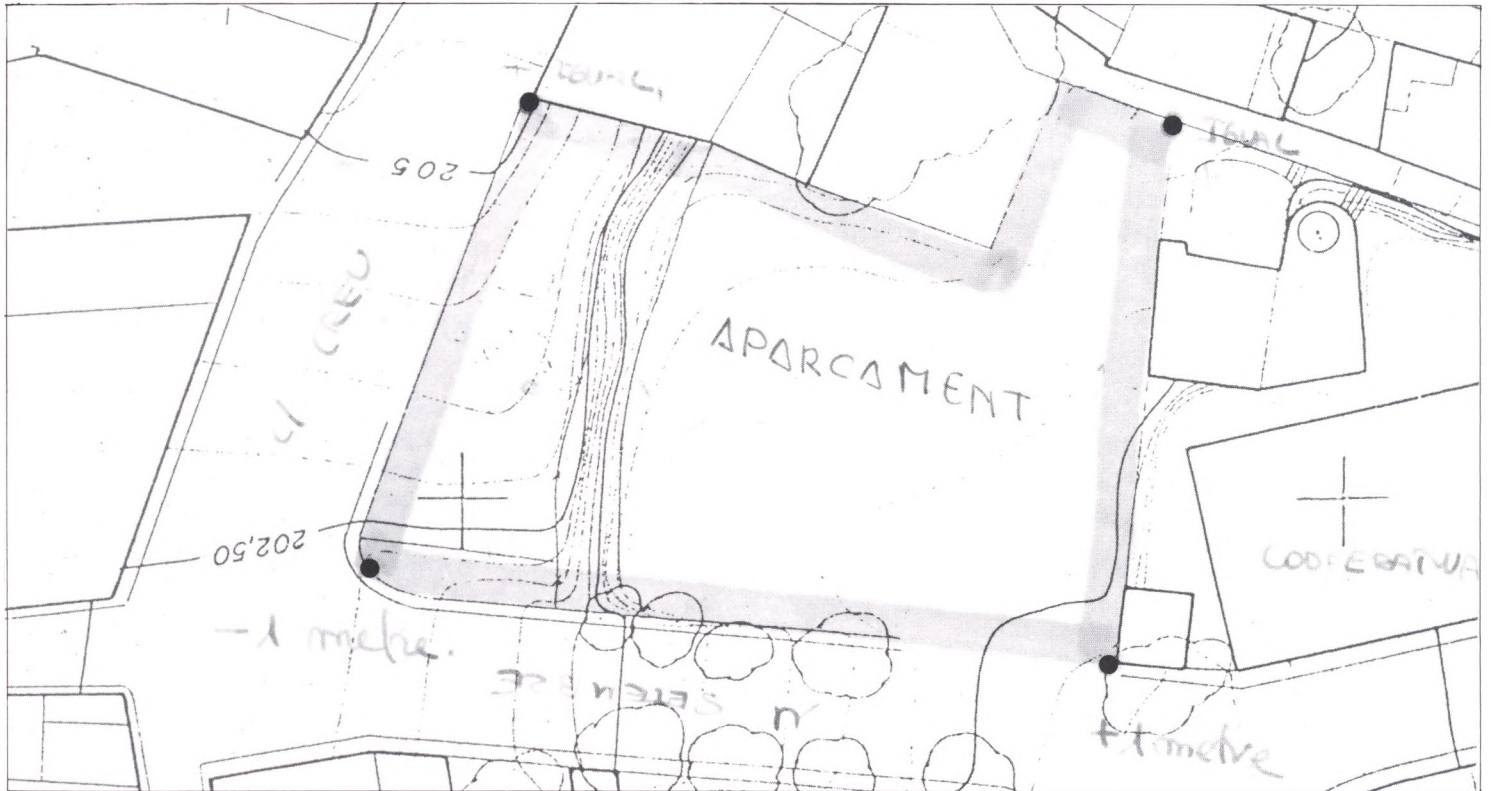
Oferim una descripció extremadament sinòptica i orientativa. En tot cas, però, considerem que amb l'esforç comú podrem aconseguir infinitat d'objectes «exposables» relacionats amb la nostra història.

Donada la seva complexitat, el treball ha d'ésser obligatòriament lent i els resultats més objectius s'inscriuran en un període de temps relativament llarg.

La idea és que aquestes sales del museu fossin d'exposició permanent, per bé que podrien ser progressivament modificades en virtut d'una major perfecció tècnica i de la incorporació de nous materials compatibles amb el tema exposat.

Finalment, cal dir que el museu pot actuar, en circumstàncies concretes, com un marc on es poden celebrar activitats i oferir serveis relacionats amb el patrimoni cultural.

REGIDORIA DE CULTURA

L'aparcament públic de l'11 de setembre

En l'estat actual de les obres podem fer una valoració de l'impacte visual de l'edifici quasi definitiu. El forjat de la plaça pública ja és acabat i les alçades ja són definitives.

Els equips tècnics de l'Ajuntament han fet una visita a l'obra i han pres unes mesures. Fruit d'aquestes mesures podem afirmar:

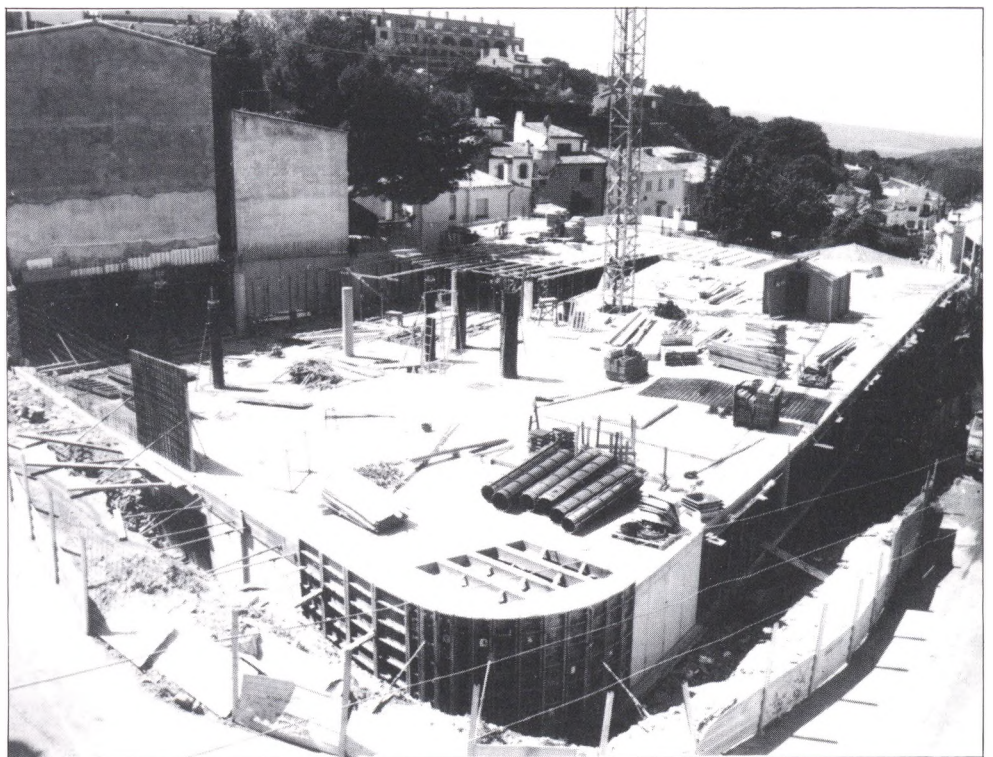
- 1- L'edifici és sensiblement igual al projecte inicial i aprovat a l'Ajuntament i redactat pel Sr. Soro, en els punts D i C, corresponents a l'entrada de l'Aparcament pel C/. Creu i a la cantonada corresponent a la casa del Srs. Pi.
- 2- Degut a la modificació del projecte inicial, i aprovada definitivament pel Ple de l'Ajuntament, hi ha una variació d'un metre més a la cantonada de la Cooperativa i un metre de menys a la cantonada de l'Hotel Begur.

És cert que hi ha una planta més, però és degut a que totes les plantes s'han fet més baixes (2.20 m. contra 2.50 m.) i d'aquesta manera ha sortit una planta més. Aquesta planta de més està reflectida al projecte modificat aprovat pel Ple de l'Ajuntament.

La valoració final, és que l'edifici conserva sensiblement el mateix volum edificat que el projecte presentat el seu dia pel Sr. Soro. Han variat aspectes de distribució de plantes i sistemes d'entrada i sortida

però no han variat les cotes principals de referència tal com hem explicat abans.

**CONSELLERIA D'URBANISME
I OBRES**

El grup municipal de **CONVERGÈNCIA I UNIÓ**

vol aprofitar aquesta probablement darrera ocasió que pot participar en la Revista Municipal ES PEDRÍS LLARG dintre d'aquest període de Govern Municipal Socialista per palesar les nostres posicions i desacords respecte a actuacions de l'actual Equip de Govern que afecten, amb més o menys mesura, tots els begurencs.

ACTITUD DE L'ALCALDIA

Seguir fins a les darreres conseqüències la tàctica política que consisteix en «VOLER QUEDAR BÉ AMB TOTHOM», amb raó o sense, amb veritats o no veritats, amb més o amb menys honradesa política, només porta, a la llarga, a mals entesos i situacions delicades per a la pròpia Alcaldia que deriven malauradament, en masses ocasions, en denúncies i contenciosos judicials de particulars contra l'Ajuntament i a l'inrevés. Tot plegat, i en darrer terme, un cop la premsa ha fet la seva feina, una propaganda poc afalagadora per a tots els begurencs; contenciosos com els ocorreguts amb l'Associació de Veïns de Sa Tuna, els derivats d'actuacions de la Policia Municipal de recent actualitat o els que provoca la construcció de l'aparcament són, només, els exemples més coneguts dels innombrables assumptes pendents que l'Ajuntament de Begur té amb el Poder Judicial des del 1987 fins avui.

VIVENDES SOCIALS

Fer Vivendes Socials no vol dir només fer vivendes assequibles econòmicament als veïns que n'estan necessitats i interessats; cal garantir, a més, una bona qualitat de la vivenda i alhora que aquesta proporcioni al seu propietari una qualitat de vida acceptable. És a dir, tant o més important que el preu i llur forma de finançament és la relació preu-qualitat de la Vivenda Social. Si no es fa així, com és el cas de les vivendes promogudes per l'actual Equip de Govern Socialista, venen les desagradables sorpreses de tenir més renúncies que no pas adjudicacions.

POLICIA MUNICIPAL

Des de fa temps es comenta, tant en Plens Municipals com en converses

de carrer, la més que probable presència de problemes de caràcter intern en la Policia Local de Begur (àdhuc la Premsa de 20/07/90 en fa ressó en un titular). Malgrat que l'Equip de Govern ho desmenteix reiterada i contundentment, algunes decisions disciplinàries aprovades per la Comissió de Govern també fan entreveure algun tipus de problemàtica.

És aquest un problema difícil de tractar, ja no només des de la manca d'informació que en té l'Oposició, sinó fins i tot, segurament, per part del propi Equip de Govern. De tota manera, tots plegats, i en particular la Candidatura guanyadora de les properes Eleccions Municipals, haurà d'afrontar aquesta qüestió amb valentia, per evitar tant la problemàtica interna de la Policia Municipal con la relació d'aquesta amb els veïns, residents i visitants de Begur (abandonant aquesta política actual d'imposició de multes d'exagerada quantia per oferir un bon servei d'aparcaments gratuïts. Ex: Sot d'en Ferrer).

PORT ESPORTIU

La importància i efecte positiu per a Begur de poder comptar amb un Port Esportiu és per a tothom acceptats. Quan s'ha d'estudiar la seva ubicació, les components tècniques d'estudi del litoral (profunditats, corrents d'aigua, etc.) malauradament s'han d'imposar a les voluntats polítiques de situar-lo en una o altra zona més adient en benefici de tot el poble.

Aquest és el cas, des del nostre punt de vista, del Port Esportiu de Begur. La Platja del Racó segurament és el millor emplaçament tècnic, però ben segur que, si fos possible, seria molt més profitós per a Begur ubicar-lo en una zona més propera al poble o que, almenys, s'hi hagués de passar ineludiblement per anar-hi, de forma que la infraestructura i serveis complementaris es fessin a Begur i per a Begur.

Tanmateix, un cop presa la decisió, el Grup Municipal de Convergència i Unió dona total suport per tal de tirar endavant aquest equipament bàsic per a Begur, alhora que es proposa tre-

ballar per a aconseguir la millor connexió possible del poble de Begur amb el nou Port Esportiu.

FESTES POPULARS

A Esclanyà, a Begur i a qualsevol poble o indret de Catalunya o una part, gran o petita, del teixit social està format per gent vinguda d'altres cultures i països. Les festes populars — festes tradicionals catalanes i festes majors de cada poble— han de servir, a més d'unir a tot el poble en una festa i acollir als visitants amb alegria i simpatia, per anar avançant festa darrera festa, any darrera any, envers la integració de tothom en la societat catalana; una societat catalana intel·ligentment oberta i respectuosa, que sigui capaç de recollir els aspectes positius i enriquidors de les cultures arribades, alhora que una societat catalana ferma i orgullosa de les seves arrels, la seva cultura, la seva llengua i, en definitiva, la seva manera de ser.

Com passa el temps! Sembla que era ahir quan va saltar la sorpresa que per set vots Convergència i Unió perdia l'Alcaldia de Begur, i ja fa tres anys i mig. Tres anys i mig d'aquella Campanya Electoral que, com si d'un Carnaval es tractés, el lema fou «EN CAMPANYA ELECTORAL TOT S'HI VAL». Tres anys i mig d'aquell ambient enrarit, d'aquell neguit del que ha passat o del que pot passar; tres anys i mig d'aquelles salutacions incomprensiblement negades al veï pel sol fet de creure'l guanyador o perdedor, pel sol fet de creure que el seu vot havia estat diferent al propi.

Tres anys i mig; molt de temps potser per a uns, per a d'altres potser ben poc. Tanmateix, tres anys i mig han d'ésser suficients per que tothom hagi après que, sigui quin sigui el proper resultat electoral, la vida del poble, l'amistat entre els veïns, les salutacions, les xerrades i les encaixades de mans són molt més importants que quatre anys que, en definitiva, passen en un obrir i tancar d'ulls.

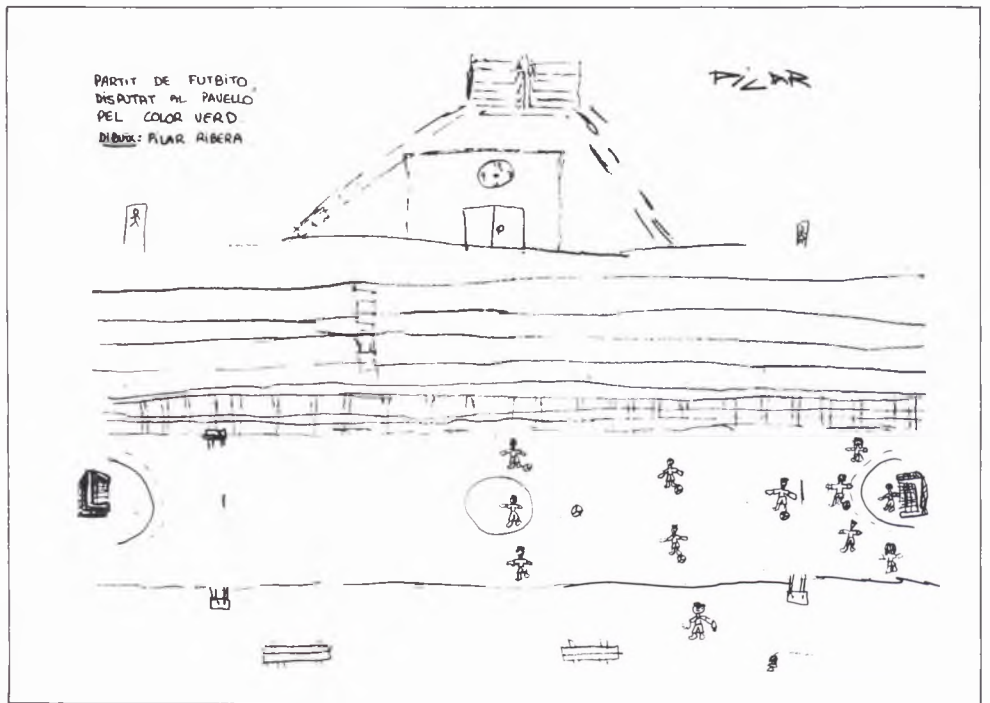
JOAN CATALÀ i PAGÈS
Grup Municipal de Convergència i Unió.

**EL GRUP MUNICIPAL DE CONVERGÈNCIA I UNIÓ ELS HI DESITJA
UNA MOLT BONA FESTA MAJOR**

Associació d'Iniciatives Culturals per al Lleure. Casal d'Estiu.

El propassat dimarts 21 d'agost va tenir lloc a Begur la 1^a **Trobada de Casals**. Va ser una iniciativa del Casal de Palafrugell, Grup de Colònies i Casal de Pals i del nostre Casal d'Estiu.

Molt abans de començar l'estiu, els coordinadors d'aquests Casals tingueren aquesta idea, però no es va fixar cap data ni el lloc on s'hauria de realitzar. La idea existia, però, qui l'hauria de dur a terme?. El nostre Casal s'oferí per a organitzar-la. Així que, després de contactar amb Palafrugell i Pals, ens vàrem posar a treballar en la Trobada. Primer de tot, fixàrem uns objectius: conèixer gent nova, intercanviar experiències, projectes, idees i crear un ambient d'amistat entre nens, monitors i coordinadors. Així, tenint el lloc i els objectius, confeccionàrem el programa. Cada Casal vestia una samarreta d'un color diferent (Palafrugell: groga, Pals: blanca i Begur: blava) i al mateix temps portaven un distintiu d'un color diferent segons l'edat (un cercle rosa per als nens de 6-7 anys; un de vermell per als de 8-9 anys; un de verd per als de 10-11 anys i un de taronja per als de 12-13. L'horari era de 5 a 8'30 de la tarda i s'havien d'organitzar els jocs segons el color (edat). Rosa: ginkama de jocs de cucanya. Vermell: piebato. Verd: futbito. I taronja: futbol. Després dels partits i

de la ginkama en Jordi Tonietti i la Cia. Crustó ens acompanyà durant el berenar i la resta de la tarda, amb titelles i danses.

Els autocars aparegueren a 2/4 de 9 del vespre i significava que els nostres visitants havien de marxar. Abans, però, els obsequiàrem amb un petit regal. Esperem que aquesta

experiència de Trobada hagi fet arrel i tingui continuïtat, i ja no només amb aquests pobles sinó amb d'altres grups que fan de l'estiu un moment educatiu i divertit.

Voldriem, però, agrair a Palafrugell i Pals l'esforç en organitzar els seus grups per venir al nostre poble i que el proper estiu poguem realitzar aquesta Trobada un cop més.

El nostre vigia

Castell de Begur: corona del Baix Empordà que portes enfilades cinc pedres precioses:

Sa Riera: un Brillant, aigua brillant, transparent.

Aiguafreda: una Maragda, encerclada de pins, d'aigües verdoses i clares.

Sa Tuna: un Robí, color del teu tan apreciat coral.

Fornells: un Topazi, paradís del sol.

Aiguablava: una Aiguamarina, aigües meravelloses i blaves com el teu propi nom.

Tot tu envoltat de perles blanques, que són la nostra llar, que des de segles ençà ens guardes el nostre villatge.

Consol Reixach, 1990

L'Arxiu Municipal de Begur: un procés en evolució

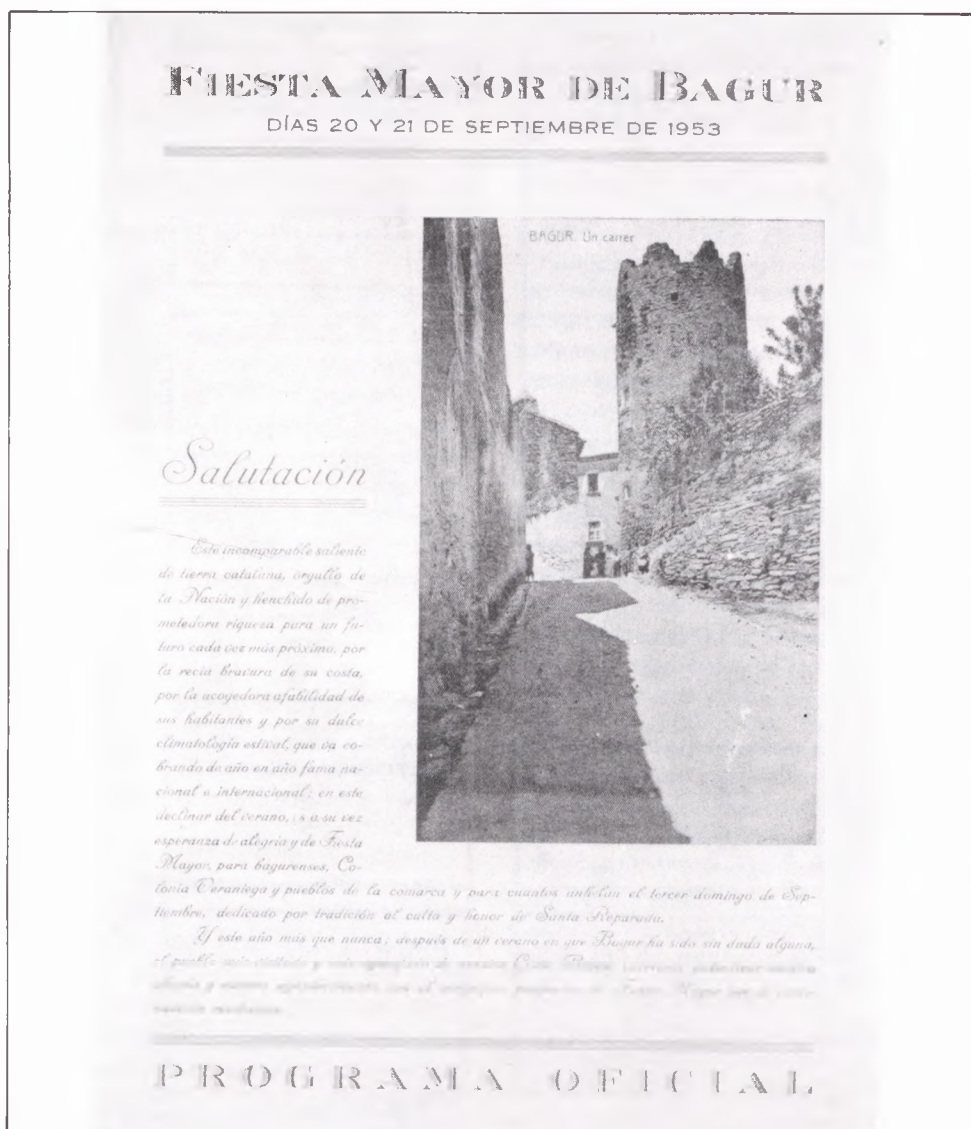
En aquestes mateixes pàgines, en el número corresponent al propassat mes d'abril, fèiem una introducció al concepte i a les funcions que ha de desenvolupar un arxiu, i descriuïem de manera sinòptica la història recent de l'Arxiu Històric Municipal de Begur i el seu fons documental.

La fase transitòria que apuntàvem, en relació a l'emplaçament del fons documental, persisteix i, en conseqüència entenem del tot necessari exposar la situació actual i el seu futur més immediat.

Recordem que la documentació de l'Arxiu Històric Municipal de Begur es troba guardada, encara, a les dependències de l'Arxiu Històric Comarcal de La Bisbal, on es pot consultar d'una manera relativament diligent mercès a un primer ordenament que van fer el director de l'Arxiu Comarcal, Josep Matas, i el seu col·laborador Jordi Rojas. Evidentment la falta de promoció i difusió del fons, la inexistència d'un complet catàleg —tasca en la qual hi estem treballant— (actualment hom disposa d'un sinòptic inventari producte de l'esmentat primer ordenament), i la inconveniència de no conservar-se la documentació en el municipi de Begur, ha provocat, com és lògic, que els begurencs desconexin aquest patrimoni documental, i que els estudiosos, llevat d'escasses i meritories excepcions, no hagin esmerçat llurs esforços en la recerca històrica de Begur.

L'Ajuntament de Begur ha sol·licitat formalment —d'acord al text de la Llei d'Arxius— a la Generalitat de Catalunya la recuperació del seu fons històric i, si no hi ha res de nou, a finals d'aquest any, amb les Escoles Velles condicionades, estarem en disposició d'acollir els documents històrics.

De moment s'ha habilitat un local adjunt a l'Oficina de Turisme de Begur, que fa la funció d'Arxiu Històric, des d'on aquest arxiver ha començat a treballar amb la documentació administrativa, i amb la poca documentació històrica que va romandre a les

Els programes de Festa Major: un document d'interès per a l'Arxiu Històric Municipal.

oficines municipals. Tanmateix des d'aquest improvisat local hom atén i assessora —els dimarts i els dijous— a les persones interessades en el món documental i en la cultura, en general, de Begur...

Voldríem aprofitar aquestes ratlles per recordar a les persones que disposin de documentació històrica patrimonial —escriptures de compra-venda, capítols matrimonials, documents testamentaris, etc.— o bé fotografies antigues, programes de Festa Major, premsa, etc. o qualsevol paper o objecte relacionat amb el passat de Begur, que l'Arxiu Històric acollirà amb gratitud llurs donacions, les quals, sens dubte, enaltiran el gest filantròpic d'aquestes persones i,

possibilitaran l'enriquiment cultural del poble. De fet, ja han existit contactes, en aquest sentit, que fan presagiar un immillorable esdevenidor.

L'Arxiu Històric Municipal de Begur està en disposició d'inventariar i sistematitzar fons particulars, aclarint, en la mesura possible, els dubtes de caire arxivístic que es puguin suscitar. Preguem a les persones interessades en col·laborar, des de qualsevol vessant, amb l'Arxiu Històric es posin en contacte amb l'arxiver o bé deixin les seves dades a l'Ajuntament o a l'Oficina de Turisme i posteriorment concertarem una visita.

LLUÍS COSTA
Arxiver Municipal

Joaquim Prats i Carreras

El llibre escrit i documentat per Mossèn Josep Vaquer i Catà, rector d'aquesta vila que ens parla de l'Hospital de Sant Carles de Begur, dedica una part al meu pare, en Joaquim Prats i Carreras, més conegut per «en Quimet Ignasi». El llibre esmentat fa referència a la vida i activitat d'en «Quimet Ignasi» durant els anys que fou l'Administrador de l'Hospital, i ara, tot aprofitant l'espai que em dona **Es Pedris Llarg** voldria fer una petita biografia d'aquell begurenc.

Nat a Begur el dia 9 de desembre de 1860 i batejat pel rector del poble, el Prev. Josep Duran i Ribas el 14 de desembre del mateix any i, segons consta literalment en el llibre de registre de naixements: fill legítim dels consorts Antoni Prats i Roig, natural de Barcelona i habitant d'Amèrica (en aquells temps no especificaven els llocs) i de Na Maria Carreras i Bataller, natural de Begur. Dic nat a Begur, perquè malgrat que els seus pares eren «habitants d'Amèrica», aquest naixement no fou a Begur per casualitat, sinó que Maria Carreras, d'acord amb el seu marit, va voler tenir el fill al poble, ja que els tres anteriors (un noi i dues noies) eren nats a Cuba. I així va ser, ella vingué i al cap d'un temps d'haver nascut en Joaquim, la mare retornà a Amèrica i el menut es quedà amb els avis materns, els Bataller, fins que va tenir 14 anys, que cridat pels familiars se n'anà cap a Amèrica.

Allà la família tenia una ebenisteria juntament amb altres negocis, destacant el de tabac, i van fer com altres begurencs, la seva petita fortuna que els permeté retornar i aixecar alguna casa, en concret a «Ca l'Ignasi», actualment l'Hotel Begur, on passaven llargues temporades que intercalaven amb estades a Amèrica.

Durant una d'aquestes temporades fou cridat per la seva lleva i ingressà com a soldat el dia 30 de gener de 1890 al Batalló de Reserva de Barcelona, amb destinació al quarter Maestranza de Mataró i llicenciat el mateix dia després de pagar un abonament de 1.000 Ptes. al **Montepío Catalán de Quintas** i tota la família retornà a Cuba, ciutat de Càrdenes, on hi residiren ja definitivament fins a la fi de les colònies, als voltants del 1901.

La seva mare era dona de gran caràcter, com totes les dones begu-

Joaquim Prats i Carreras. E.P.D. Retrat 1907

renques d'aquell temps. Una mostra en fou una avantpassada de la família, Na Isabel Pi, defensora de Girona i Caporal de la «Compañia de Santa Bárbara» en el setge del Francès.

Un cop establerts aquí, el meu pare, en Joaquim Prats, va muntar una fàbrica d'instruments de tecla, pianos, a Barcelona fent societat amb un senyor francès, registrats amb el nom o marca «CHARNIER-PRATS Y CÍA». La pràctica totalitat de la producció de pianos s'exportava a les Antilles, ja que es mantenien unes bones relacions comercials.

Per cert, recordo que el meu pare regalà un d'aquests pianos al Casino Vell de Begur i un rector de l'època, una mica massa afeccionat a la música se l'emportà a Girona. Després per tota justificació explicà que el personal que havia realitzat el trasllat dels seus efectes l'havia carregat per error. Però també és cert que no va fer res per retornar-lo.

Fou l'alcalde de Begur, des del 1r de gener del 1910 fins el 1r de gener del 1914. Durant la seva època com a alcalde es portaren a terme algunes obres prou importants d'infraestructura: es substituï el camí d'accés a Begur des de Palafrugell, passant per Regincós, per una carretera que és pràctica-

ment la que ara utilitzem, va condicionar la Font de Sa Tuna, actualment privatitzada i desapareguda del seu lloc, i «La Font de Baix», actualment en desús.

Juntament a l'activitat pública va dedicar molt de temps a elaborar estudis històrics. Malgrat no ser científic en aquest camp, fou un autodidacte i posà molt d'interès en les seves investigacions. Així, a l'any 1908, al cantó de Salvador Raurich, posà en marxa una subscripció popular per fer les obres de construcció d'un passeig d'accés al castell i finançar les excavacions arqueològiques de les seves vessants. Com sol passar, la subscripció no tingué èxit i entre ells i algú més van haver de pagar els jornals de les excavacions. En acabar les tasques, lliuraren les restes trobades a l'Ajuntament amb la condició de fer-ne un museu. Aquest tema, però, mereix un article a part.

Entre les peces trobades destaca per la seva finesa una peça de ceràmica en forma d'esfinx representant una deesa. Malauradament, ha desaparegut, tot i que hi ha qui sosté que no és pas perdut per a tothom.

Personalment recordo com el Dr. Lluís Pericot, prehistoriador, em comentava que el seu sogre, en Salvador Raurich, li havia presentat el meu pare com a persona entesa en la matèria i potser pressentint la mort em digué que moriria amb la recança de veure com s'havia perdut gran part del que representava la història de Begur.

L'any 1923 fou coordinador de l'homenatge a l'il·lustre historiador Josep Pella i Forgas i escrigué sobre el tema articles de caire local en diferents diaris comarcals.

Progressivament es va anar retirant de la seva vida professional i es dedicà a l'estudi de la història local i a fer col.laboracions en revistes i diaris.

Fins l'any 1936 passava llargues temporades aquí i la resta de l'any a Girona, després ja s'instal·là a Girona, fins el dia de la seva mort, esdevingué l'any 1944.

FRANCESC DE SON MOLAS

El jurista Josep Pella i Forgas

El Sr. Josep Pella i Forgas nasqué a Begur el dia 11 de febrer de 1852 i morí a Barcelona el dia 9 d'octubre de 1918. L'Ajuntament de la nostra vila, amb data 7 de setembre de 1923 prengué en consideració una felicitativa del Sr. Salvador Raurich i Ferriol, i acordà per unanimitat manar construir i que es col·loqués en el seu dia una làpida en la façana de la casa on va viure el Sr. Josep Pella i Forgas, que perpetués el fet d'haver-hi escrit la **Historia del Ampurdán**. Aquest acord es portà a terme, i avui podem llegir a la làpida, que es troba a **sa torre d'En Pella** (com des de sempre l'anomenem els begurencs), el següent: «Homenatge d'aquest poble a Josep Pella i Forgas, 1852-1918, historiadore de l'Empordà, jurisconsult, fill il·lustre de Bagur».

M'ha semblat oportú transcriure literalment el contingut de la làpida, perquè reflecteix de forma breu i clara la tasca investigadora, que durant tota la seva vida duqué a terme el Sr. Pella i Forgas, i que es projecta en una vessant històrica i en una altra vessant jurídica. La primera d'elles és segurament la més coneguda i cristal·litza en la seva **Historia del Ampurdán**, que va ésser en el moment de la seva publicació —l'any 1883— i continua essent actualment l'estudi més complet de la història i de les vicissituds que en el decurs del temps s'han produït a les comarques empordaneses. Però en aquest treball no m'ocuparé de la tasca del Sr. Pella i Forgas com a historiador, sinó que em limitaré a fer unes breus consideracions sobre la seva activitat com a jurista, tal vegada menys coneguda, però que em sembla que val la pena d'explicar en una revista d'informació i cultura del municipi de Begur.

La tasca no és gens fàcil, perquè el Sr. Pella i Forgas fou el que podríem anomenar un jurista integral, que demostrà tenir una àmplia cultura jurídica, que es manifestà en un seguit de treballs que abasten les diferents branques del dret. Caldrà fer inicialment referència a la seva activitat

política, que el portà a exercir diferents càrrecs i que simultanejà amb la publicació d'uns importants estudis sobre el dret públic i el dret polític català. Recordem aquí les seves conferències sobre **Llibertats i antic govern de Catalunya** i les obres escrites en col·laboració amb el Sr. Josep Coroleu **Las Cortes catalanas i Los Fueros de Cataluña**.

Però el Sr. Pella i Forgas excel·lí també en el conreu del dret privat, i més concretament en el conreu del dret privat català, és a dir, aquella branca de l'ordenament jurídic que regeix la vida privada dels catalans en

CÓDIGO CIVIL DE CATALUÑA

EXPOSICIÓN DEL DERECHO CATALÁN
COMPARADO CON EL CÓDIGO CIVIL ESPAÑOL

POR

JOSÉ PELLA Y FORGAS

ABOGADO DE LOS ILUSTRES COLEGIOS DE BARCELONA Y MADRID
PRESIDENTE DE LA REAL ACADEMIA DE BUENAS LETRAS DE BARCELONA
PRESIDENTE DE LA ACADEMIA DE JURISPRUDENCIA Y LEGISLACION

TOMO I

ELEMENTOS CONSTITUTIVOS • CONSTITUCIÓN FORMAL O EXTERNA
CONCEPTO GENERAL DEL CÓDIGO • TÍTULO PRELIMINAR Y LIBRO
PRIMERO: PERSONAS; DOMICILIO; MATRIMONIO; PATERNIDAD; ALI-
MENTOS; PATRIA POTESTAD; TUTELAS;
EMANCIPACIÓN Y MAYORÍA DE EDAD

SEGUNDA EDICIÓN

Un llibre cabdal en la bibliografia de Pella i Forgas

l'esfera personal, familiar i patrimonial. Pensem que aquest dret privat català és, juntament amb la llengua catalana, el que podríem anomenar un dels pilars fonamentals de la identitat de Catalunya. I si avui podem parlar encara d'un dret civil català com un dels elements d'identitat del nostre poble, això ho devem fonamentalment als juristes catalans que ens precediren, i entre ells i de forma destacada al Sr. Josep Pella i Forgas, que estudiaren les nostres institucions jurídiques, les defensaren i assoliren finalment mantenir llur vigència, evitant d'aquesta forma la unificació del dret espanyol. Que segurament hauria suposat una regulació de la nostra vida privada per unes lleis provinents d'uns ordenaments jurídics aliens, que s'inspiren en uns criteris oposats moltes vegades als principis que informen la societat i la família catalana.

En aquest aspecte cal destacar el que —penso— és l'obra fonamental del Sr. Josep Pella i Forgas com a jurista. És l'estudi en quatre volums publicat per primera vegada els anys 1916-1918, que porta per títol **El Código Civil de Cataluña. Exposición del derecho catalán comparado con el Código civil español**. En complir-se els vint-i-cinc anys de la mort de l'autor, el seu fill, Sr. Ramon Pella, publicà l'any 1943 una segona edició d'aquesta obra amb el títol **Derecho civil de Cataluña. Exposición del Derecho catalán comparado con el Código civil español**. Com explicita el Sr. Pella i Forgas en la primera edició d'aquest llibre, el publicava amb la finalitat d'exposar el dret que es viu a Catalunya i que té les seves arrels en una important tradició jurídica catalana, comparant-lo amb el dret del Codi civil espanyol (que recull la tradició jurídica castellana i no poques vegades la francesa) i evitar la desnaturalització del nostre dret com a conseqüència dels reiterats intents d'aplicar a Catalunya lleis estranyes. Val a dir que el Sr. Pella i Forgas assolí plenament els seus propòsits, i que des de la primera edició del seu **Derecho civil de Cataluña** el llibre s'ha consultat i es segueix consultant amb profit pels estudiosos del dret català.

En la seva activitat com a jurista cal assenyalar també que el Sr. Pella i Forgas formà part i arribà a ésser president de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Barcelona, insti-

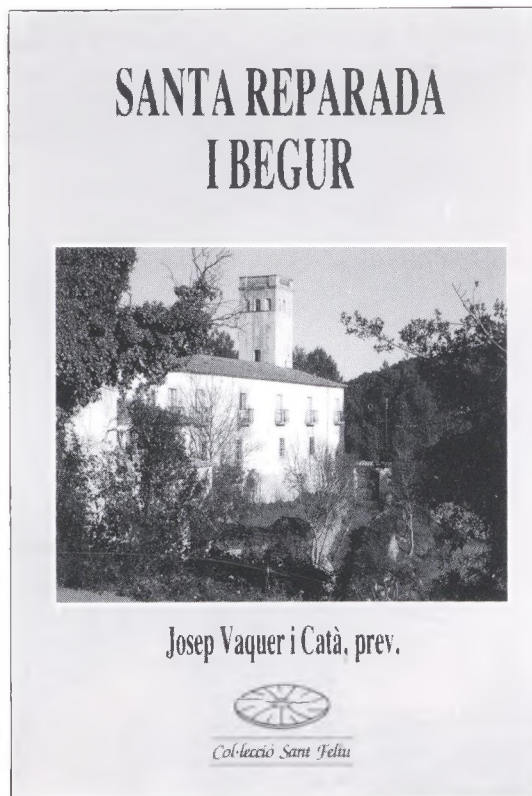
Plaça de Pella i Forgas en el poble de Begur, situada justament davant la casa on visqué el jurista.

tució fermament arrelada a la vida jurídica catalana i que ha tingut sempre com una de les seves tasques fonamentals la defensa del nostre dret. Aquesta corporació s'anomena actualment Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya, i acordà l'any 1985 identificar els seus setials amb els noms de juristes catalans, especialment il·lustres, entre els quals s'hi troba, evidentment, el Sr. Josep Pella i Forgas. L'autor de les presents

notes ocupa actualment el setial que porta el nom d'aquest il·lustre beguenc, volent d'aquesta forma explicitar la seva admiració i el seu respecte envers un gran jurista i un fervent català.

LLUÍS PUIG i FERRIOL
Catedràtic de Dret Civil de la
Universitat Autònoma de Barcelona

Una tradició documentada

STA. REPARADA I BEGUR. Josep Vaquer i Catà. Col. St. Feliu, Begur, Parròquia de Begur, 1989, 96 pàg.

La migradesa bibliogràfica begurenca s'ha vist sortosament remuntada, en part, amb l'aparició els darrers dos anys d'uns treballs d'investigació històrica elaborats pel rector de la parròquia de Begur, mossèn Josep Vaquer.

Amb l'opuscle **La capella de Sant Ramon**, editat l'any 1989, mn. Vaquer deixava mínimament apuntades les grans possibilitats que ofereixen els arxius eclesiàstics per ajudar a refer el nostre passat històric i, ens permetia descobrir un autor d'escriptura entenedora i de fàcil assimilació. Al cap de pocs mesos el grat presagi es confirmava amb l'aparició del llibre **Sta. Reparada i Begur**. L'obra s'emmarca dins la col·lecció Sant Feliu, promoguda pel Centre d'Estudis Diocesà, entitat dirigida per Josep M.ª Marquès, la qual cosa significa, de bell antuvi, una indiscutible garantia de rigorositat científica.

El llibre s'enceta amb una extensa descripció introductòria —dos capítols— de l'origen, les vicissituds i l'arrelament de la santa en el poble de Begur, fent especial atenció a la llegenda d'aquells mariners italians

que introduïren la devoció vers santa Reparada i, que ens ha arribat mercès a la popular tradició oral.

Tot i que hi ha constància documental de l'existència d'una ermita de Sta. Reparada ja des del segle IX (diploma del rei Odó de l'any 889), l'autor situa l'inici de la seva narració amb la visita Pastoral de l'any 1401.

Les Visites Pastorals de l'Arxieu Diocesà de Girona constitueixen, a manca d'altres fonts, un element essencial, encara que limitat, d'informació. La visita de 1567 és fonamental ja que el vicari visitador, representant del Bisbe, mana, d'acord a les normes del Concili de Trento, que la parròquia compri dos llibres destinats al registre de baptismes i defuncions. A partir d'aleshores s'afegeix una nova i insubstituïble font d'informació històrica: els llibres parroquials, que a l'Arxieu Parroquial de Begur es conserven complets. En aquests llibres no només s'hi relacionen els bateigs i enterraments, sinó també s'hi anoten d'altres notícies que en un moment donat poden oferir llum a aspectes concrets de la nostra història.

El 10 de juny de 1699 els consellers municipals de Begur acorden cedir l'ermita de Sta. Reparada a l'ordre mendicant dels Mínims «**la dita universitat concedí al Mt. Rt. P. Provincial del ordre de St. Francisco de Paula la capella y casa de Sancta Reparada del present terme, a efecte de fundar en aquella un convent de religiosos**». S'iniciava una etapa caracteritzada per la indestriable relació entre el convent i els Mínims, que arriba, amb intermitències, fins els nostres dies.

Des d'una perspectiva documental hem de dir que amb la instal·lació dels Mínims a Sta. Reparada els llibres de Visites Pastorals de l'Arxieu Diocesà de Girona perden vigència, tota vegada que ja no és el bisbe de Girona el que té cura de controlar el bon funcionament i el correcte compliment dels deures eclesiàstics del centre, sinó que la responsabilitat correspon als superiors propis de l'ordre, encetant-se així un nou fons documental, malauradament destruït en temps de la darrera Guerra Civil, per bé que es conserva, per sort, un lligall a l'Arxieu Parroquial de Begur que reuneix altres documents referents al convent.

Bibliografia

L'harmonia de l'estament eclesiàstic en el poble de Begur es veié alterada per les difícils relacions que mantenien els Mínims amb la parròquia, diferències que es magnificaren en virtut de la possessió de les suposades relíquies de la santa i, anys més tard, amb un tercer element en discòrdia —l'Ajuntament— a l'hora de concretar les dades de celebració de Sta. Reparada. D'una consuetada, guardada a l'Arxiu Parroquial, escrita per mossèn Pere Bota, rector el 1694, i extreta d'una consuetada anterior, hom pot obtenir la versió de la parròquia en relació a l'enrenou ocasionat per la festa.

La fi de l'Antic Règim, al s. XIX, determina abastament la Història del convent de Sta. Reparada i, fa trontollar l'estructura de l'estament eclesiàstic. Amb el trienni liberal de 1820-23 els religiosos han d'abandonar la casa de Sa Riera, constituint un fidel preludi del que s'esdevé al cap de pocs anys.

L'any 1833 mor Ferran Villè. —i no l'any 1835 com afirma el llibre— i comença el nou procés històric caracteritzat per l'allunyament del mode de producció feudal. L'any 1835 es

produeixen, arreu del país, un seguit d'accions indendiàries contra convents i monestirs (Reus, Barcelona, Poblet, Santes Creus, Ripoll, etc.). La situació de l'Església esdevenia certament desfavorable. La burgesia condemna aquells actes de violència incontrolada, però aprofita després l'ocasió per a comprar en subhasta els béns de les comunitats religioses, tot i que la desamortització fou inferior a Catalunya que a la resta de l'Estat espanyol. En general, el canvi de propietaris va estimular el progrés de l'agricultura catalana, malgrat que en alguns casos la desamortització va provocar la desforestació, no representant cap augment de rendiments.

Els Mínims, a Begur, no foren en aquests anys perseguits de manera virulenta, però entre els anys 1835-36 van haver d'abandonar progressivament el convent fins a deixar-lo deshabitat. D'acord al Registre de la Propietat, l'Estat pren possessió de la finca l'1 de maig de 1835, i no la subhasta fins l'any 1866. Havia patit més de 30 anys d'abandonament. El comprador és el begurenc Francesc Puig, que revén la propietat al cap de

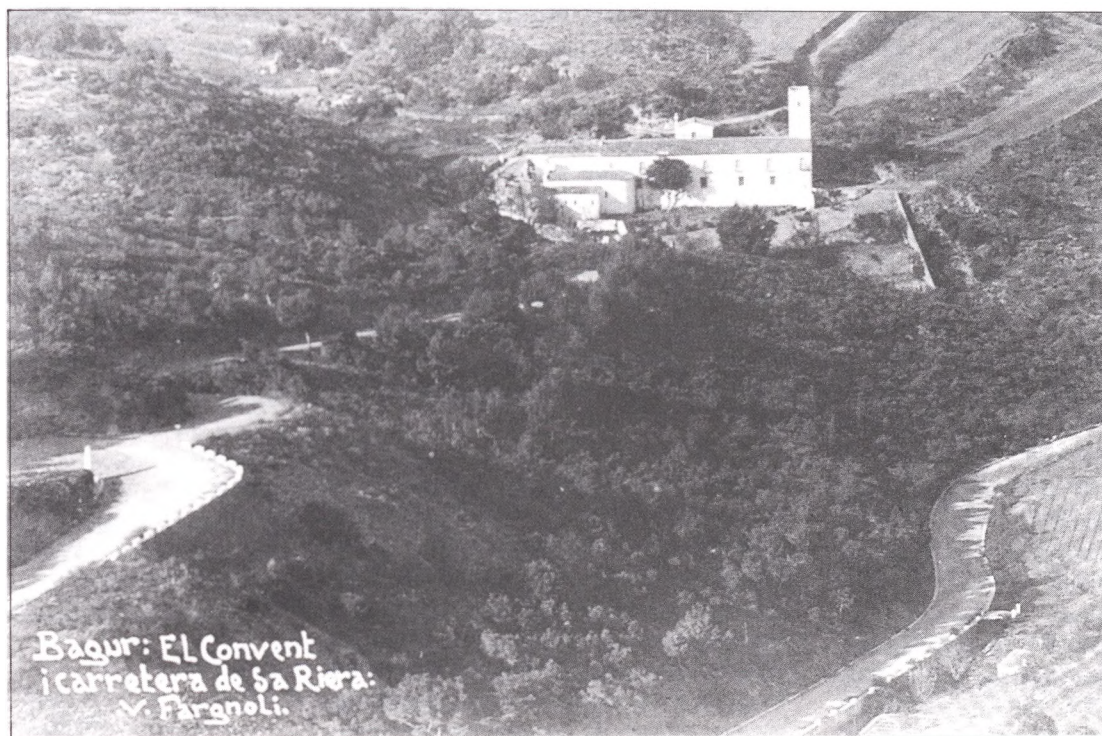
pocs mesos a Pere Forgas i Puig, el qual l'adapta com a indústria surotapera.

En previsió de noves escomeses anticlericals els Mínims adopten l'estratègia de vincular-se a posicions absolutament temporals i creen societats anònimes. Una d'aquestes societats, «Fomento de Construcción» compra Sta. Reparada a finals de la dècada dels 20, aprofitant la davallada polític-econòmica del seu antic propietari.

Durant la Guerra Civil el convent torna a buidar-se. Després de 1939 els frares enceten un lent procés per recuperar legalment la propietat. Mentre tant esdevé residència estival del Sindicat Espanyol Universitari, el SEU.

Amb la publicació de **Sta. Reparada i Begur**, Josep Vaquer restitueix la memòria d'un indret que ha viscut intensament els avatars de la història d'un país i les vicissituds d'un poble.

LLUÍS COSTA

El primer senyor de Begur

La mostra més palesa del poblament remot de Begur és el castell que coronava el pic més alt de la serra on s'asenta la vila.

Allà hi hagué un poblat ibèric, testimoni per fragments de ceràmica ibèrica i grega i per monedes d'aquestes procedències.

Durant la dominació romana, els habitants van establir-se en terres més planes. Més tard els corallers i pescadors van construir llurs habitacles per la banda invisible des del mar, desapercebuda per als pirates normands i sarraïns. Ensenms calgué construir un castell, en forma de talaia i empara enfront dels saquejadors. Al castell havia de residir-hi un vigilant, expert en el maneig de les armes i en la tàctica de defensa i atac, proveït d'un cavall per a encalçar els enemics i els malfactors. Era un cavaller, que governava el poble sota l'obediència del sobirà de la terra, el comte de Girona i Barcelona. Quan el cavaller es reunia amb altres senyors del castell, es distingia prenent per cognom el nom del seu poble i per ensenya un símbol adient i que hi tingués relació.

Per aquest procediment hem pogut conèixer el nom del senyor del castell de Begur, reunit en assemblea amb altres potentats de les comarques gironines el dia 26 d'agost de l'any 1019.

L'esmentat senyor es deia «Arnust de Begur» i feia costat a la comtessa Ermessenda en un judici públic que aquesta hagué de sostenir contra les pretensions del comte d'Empúries Hug I, sobre la possessió de l'alou d'Ullastret. Aquest consistia en una extensa finca compresa en el territori del comtat d'Empúries, comprada pel comte de Barcelona i Girona Ramon Borrell al comte d'Empúries Hug I. Mor Ramon Borrell, l'any 1018, el d'Empúries volgué recuperar la finca d'Ullastret, contra la voluntat de la comtessa, vídua i tudriu del seu fill Berenguer Ramon I, i se n'emparà per la força.

Aleshores els magnats de la terra van reunir la magna assemblea del 26 d'agost de 1019, que va donar la raó a la comtessa i al seu fill, menor d'edat.

La sentència fou copiada en el cartulari anomenat de Carlemany, que s'ha conservat a l'Arxiu Diocesà de Girona, i hi ocupa les planes XX-XXIII.

Van signar el document, com a jutges, com a testimonis o com a valedors de les dues parts, gran nombre de personatges de l'època, entre els quals es trobava el nostre Arnust de Begur.

Van presidir la magna assemblea el comte de Besalú, Bernat (Tallaferro); el bisbe de Vic, Oliba; el jutge de Girona, Guillem; el jutge de Vic, Guifred; el jutge de Barcelona, Bonfill; Representava el comte Hug d'Empúries, en Berenguer, fill d'Eldemar de Finestres. Hi signaren el vescomte de Girona, Amat; el senyor de Monells, Otger; el de Púbol, Ramon; el de Cervià, Silvi, amb el seu pare Llobet; Guillem de Sant Esteve (de Guialves) i

el nostre Arnust de Begur, entre molts altres. El jutge de Girona Guillem, per malaltia dels ulls, va signar prenent amb el tacte. Actuà de notari el clergue i jutge Ponç, conegut amb el sobrenom de Bonfill.

Mercès a aquest valuós document hi ha constància del nom i de la presència del senyor de Begur en aquella reculada època.

JAUME MARQUÈS i CASANOVAS
Cronista Oficial de la Ciutat de Girona
Arxiver emèrit de la Catedral de Girona

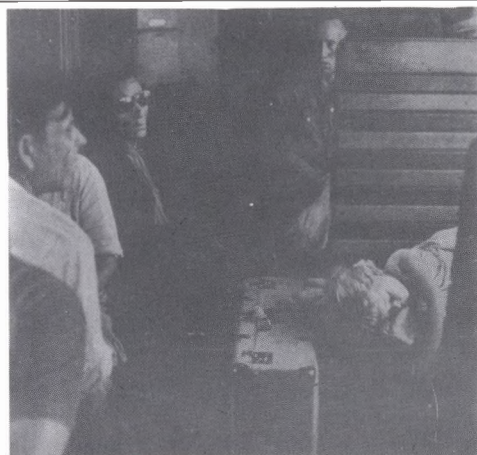
Francesc Candel i Begur

Em va agradar molt l'espai de l'últim PEDRÍS LLARG titulat EN CANDEL I LA NOSTRA ESCOLA. En aquest es transcrivía l'article del Sr. Candel que el diari AVUI publicà el dia 23 d'abril d'enguany, i també els comentaris sobre el mateix que formulaven alguns alumnes de l'escola Dr. Arruga. L'esmentat article ja l'havia llegit, doncs fa molts anys que vaig seguint Candel. Vaig començar llegint el seu llibre ELS ALTRES CATALANS referent a la immigració dels anys seixanta a Catalunya. Em va agradar, penso tornar a llegir-lo. Després he anat seguint les seves col.laboracions al diari AVUI. Cada dilluns li publiquen un escrit que ja me l'espero. Té un escriure molt senzill, molt planer, molt humil, tant com els mateixos temes que toca, gairebé sempre en defensa dels més humils, desvalguts o marginats, gran entusiasta per la conservació de la naturalesa.

Aquesta relació del col·legi amb en Candel va començar quan ell va escriure un article titulat LA BELLA DROGA DE LLEGIR, en el que recomenava a la juvenalla que llegissin força, i molt encertadament fou comentat a classe.

Jo voldria que aquesta relació del col·legi amb el Sr. Candel es fes extensiva a tot el poble i és per això que he buscat la manera de relacionar-lo amb Begur aprofitant els seus consells i la semblança d'alguns escrits seus amb vivències begurenques. Com he dit abans, ELS ALTRES CATALANS em va agradar molt, i recordo que va fer-me molta gràcia l'explicació que donava d'una conversa mantinguda amb en Ramon Folch i Camarassa (fill de l'enyorat Josep M.ª Folch i Torres) en la que Folch li deia que els catalans eren, no tots, una mica malparlats i que teníem el mal costum de barrejar «paraulotes» en qualsevol conversa, i li explicava el diàleg que havia escoltat en una estació de tren entre dos pagesos. Va anar així:

- I els conills?
- Fotuts noi, no se'm foten res.
- Veïessis els meus, en canvi.
- Què els fots?
- Pastenagues.

ELS ALTRES CATALANS

Francesc Candel

Muntatge de portades de diferents edicions del llibre «Els altres catalans».

- I s'ho foten?
- Ja ho crec.
- No fotis!

Això em va recordar el que fa molts anys havia sentit explicar d'un matrimoni de Begur, em sembla que eren els pares d'en Ramon Marquès.

Reproduïm l'escena:

Arriba l'home a casa i li semblà que l'esposa estava fent quelcom estrany i li diu:

- «Jo't» fot, què fas?
- «Jo't fot» per què?
- «Jo't» fot per res.
- «Jo't» fot i doncs?

No trobeu que s'assembla molt al que explicà en Candel?

Continuo buscant relacions.

Aprofitant aquests consells tan bonics que ell dóna al jovent sobre la lectura, vull explicar-vos un altre cas de gent de Begur. Potser us semblarà que vulgui contradir al Sr. Candel amb allò de que l'escriure no us faci perdre el llegir, o a l'inrevés, res d'això, estic completament d'acord amb ell.

Fa molts anys que a Begur hi vivia un matrimoni que a ell li deien en Selva.

En els pobles petits, això potser el Sr. Candel no ho sap, quan arriba algú foraster per quedar-s'hi gairebé sempre se l'anomena pel nom del poble d'origen, o sigui un que vingui de Banyoles, ja és en Banyoles, un que vingui de Darnius, ja és en Darnius. En Selva era procedent del Port de la Selva.

Aquest home tenia una esposa molt llegidora, massa, doncs amb la dèria de llegir deixava tota la feina de casa per fer. En Selva treballava de taper i molts dies, quan arribava a casa a l'hora de dinar, el més calent era l'aigüera. Els seus companys ho sabien i n'hi feien broma i ell ja n'estava fins al coco. Un de tants dies va arribar a casa i va trobar la dona amb un llibre a les mans i amb els ulls amaratats de llàgrimes, però el dinar sense fer. Anava a empenyar-se de valent quan ella li donà el llibre i li digué: Llegeix Selva, que ploraràs.

Voldria acomiadar-me de tots vosaltres i del Sr. Candel, robant-li les dues paraules amb que acabà el seu article i que m'arribaren al cor. QUE BONIC!

Afectuosament,
J.C. RIERA

Curs de català per a adults

LLOC:
Casino Cultural

INICI DEL CURS:
15 d'octubre

HORARI I NIVELL:
Es decidirà en funció dels alumnes interessats

INSCRIPCIÓ I INFORMACIÓ:
Servei Municipal de Català - Fins el 10 d'octubre
De dilluns a divendres, de 9 a 2 del matí

PREU DE MATRÍCULA:
3.000 Ptes.

* * *

Classes d'alfabetització per a adults

Classes per a l'ensenyament i perfeccionament de l'escriptura, la lectura i el càlcul;

HORARI:
De 3'30 a 5 de la tarda, de dilluns a divendres

LLOC:
Casino Cultural

INICI DEL CURS:
8 d'octubre

INSCRIPCIÓ:
Del 18 de setembre fins al 5 d'octubre a la Biblioteca «Salvador Raurich» del Casino

PREU DEL CURS:
Gratuït

* * *

Curs de manualitats i treballs artesanals

DURADA DEL CURS:
D'octubre a maig

Curs dividit, probablement, en tres fases on es treballaran diferents materials i diferents tècniques.

INSCRIPCIÓ I INFORMACIÓ:

Sra. R. Vilà
Biblioteca «Salvador Raurich» del Casino Cultural.